

DOMINGO XXI TIEMPO ORDINARIO (CICLO A)

San Pablo, en la segunda lectura de hoy, exclama: «¡Qué abismo de generosidad, de sabiduría y de conocimiento el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué insondables sus caminos!». Nosotros no podemos dejar de decir lo mismo, y más cuando comprobamos la verdad de lo que narra el evangelio: Jesús es el Hijo de Dios.

Todas las religiones tienen una idea elevada de Dios, pero a nadie se le había ocurrido este absurdo para la mente humana de que Dios se hiciera uno de nosotros. Eso es lo que confiesa Pedro. Detrás de la humilde humanidad del Señor, reconoce su divinidad. Ahora bien, como indica el mismo Jesús, la confesión de Pedro ha sido posible porque se le ha concedido una gracia desde lo alto. Es decir, está fuera de las fuerzas de todo hombre reconocer la divinidad de Cristo. Por eso se dice que la fe es una gracia.

La gracia, sin embargo, no anula la naturaleza y, por ello, cuando nosotros hacemos un acto de fe ponemos en juego toda nuestra libertad. Esto se ve en el evangelio. Cuando Jesús hace una pregunta genérica que no compromete, todos responden. Pero cuando se dirige directamente a cada uno y les dice: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?», entonces sólo habla Pedro. Confiesa que es el Hijo de Dios y, al mismo tiempo, que es el Mesías esperado, el que ha de salvar al pueblo.

Junto a la fe de la Iglesia se hace necesaria la confesión personal de cada uno. La pregunta de Jesús va dirigida a cada hombre, que debe responderla desde su libertad personal. Responder afirmativamente significa vincularse con Cristo para siempre, porque no tendría sentido saber que Jesús es Dios y no decidir seguirlo.

No es el hombre el que ha alcanzado a Dios, sino que es Él quien se ha rebajado a nuestro nivel. Una maravilla de su poder y de su amor.

Y ahora, en la Eucaristía, el mismo Jesucristo, adorado en el Cielo por los ángeles y los santos, baja para hacerse presente, para estar cerca de ti. Por un don especial de Dios, por la fe, le reconoceremos en el pan y el vino, y le confesaremos como mi Señor y mi Dios, le comulgaremos. No hay otra religión que confiese algo tan inaudito.

21-ША НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ТИЖНЯ (ЦИКЛ А)

Святий апостол Павло у сьогоднішньому другому читанні вигукує: "Яка безодня щедрості, мудрості і знання у Бога, які незбагненні Його рішення і незбагненні Його шляхи! Ми не можемо не сказати те саме, особливо коли бачимо істинність того, що розповідає Євангеліє: Ісус є Сином Божим.

Всі релігії мають високе уявлення про Бога, але ніхто ніколи не думав про цей абсурд для людського розуму, що Бог стане одним з нас. Саме це сповідує Петро. За смиренною людяністю Господа він розпізнає Його божественність. Тепер, як вказує сам Ісус, визнання Петра стало можливим тому, що він отримав благодать згори. Тобто, визнати божественність Христа не під силу жодній людині. Саме тому кажуть, що віра - це благодать.

Благодать, однак, не скасовує природи, і тому, коли ми робимо акт віри, ми вводимо в гру всю нашу свободу. Ми бачимо це в Євангелії. Коли Ісус ставить загальне, ні до чого не зобов'язуюче питання, всі відповідають. Але коли він звертається безпосередньо до кожного і запитує: "А хто ти кажеш, що я є?", тоді говорить тільки Петро. Він сповідує, що він є Син Божий і, водночас, що він є очікуваний Месія, той, хто має спасти людей.

Поряд з вірою Церкви необхідне особисте сповідання кожної людини. Питання Ісуса звернене до кожної людини, яка повинна відповісти на нього у своїй особистій свободі. Ствердно відповісти означає назавжди пов'язати себе з Христом, бо немає сенсу знати, що Ісус є Богом, і не вирішити йти за Ним.

Не людина досягла Бога, а Він зійшов на наш рівень. Диво Його сили і Його любові.

І тепер, в Євхаристії, сам Ісус Христос, якого обожнюють на Небі ангели і святі, сходить, щоб бути присутнім, щоб бути поруч з вами. Особливим Божим даром, вірою, ми впізнаємо його в хлібі і вині, визнаємо його моїм Господом і моїм Богом, приймаємо від нього причастя. Немає жодної іншої релігії, яка б сповідувала щось настільки безпрецедентне.